

На гріб гетьмана Івана Мазепи (1949)

Буряківець Юрій Дмитрович

Злетіла тиша гробова
З порталів на затерті плити.
Схилилась в тернах голова
Ісусова на свіжі квіти.
Лямпадки непоказний блиск
Освітлює холодні стіни.
На мармурі розталий віск
Печать поклав край домовини.
Ніхто не похилив знамен,
Принесених із поля битви.
І від народів і племен
Не чути жодної молитви.

Лиш слави відлуналий звук
Згубивсь, розтанув на могилах.
Меч із безсилих випав рук,
Знеслила негода крила!
Наш рід прокляли сили злі,
Над нами люто насміялись.
Героїв кості у землі
Знайшли і геть повикидали.
А правда Господа свята
Цвяхами гострими прибита!
Похмурі круки до хреста
Зі всього позлітались світу.
І ти не знав, коли і де
Твої останки поховують.
Ось буря в блискавках гряде,
Над берегом Дніпра ридає.
Брехня розвіється у нас,
Свобода здійметься крилата.
На той Ти дочекаєш час,
Коли в нас вільно буде в хаті.
Бійці Твій прах перенесуть,
Понад святим Дніпром заріють.
На праведній могилі люд
Братерства викреше надії.

1949